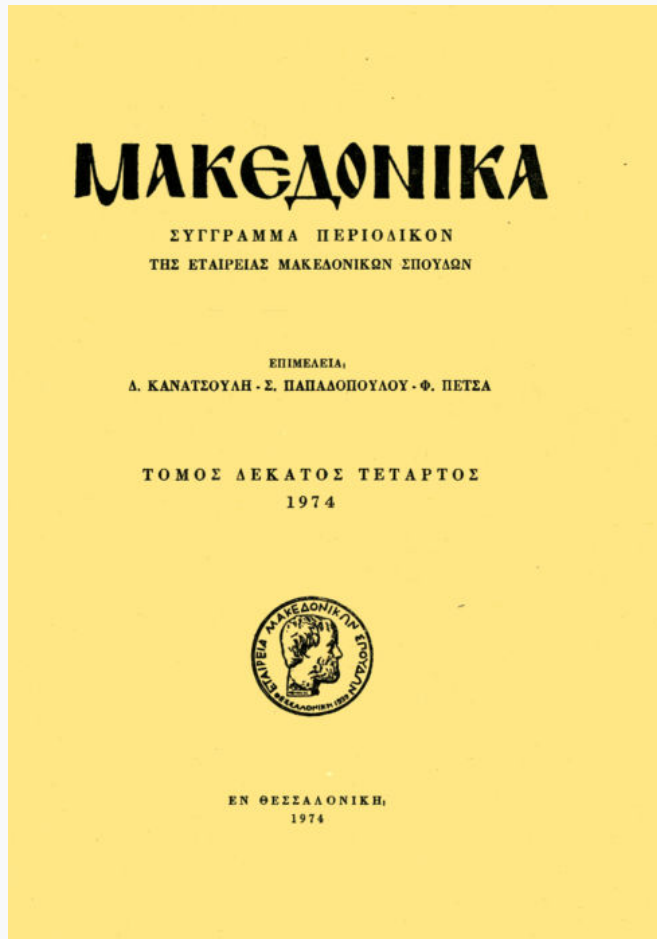

Μακεδονικά

Τόμ. 14, Αρ. 1 (1974)

"Θραξ Ιππεύς", "Πρωτοβούλγαροι" και παράδειγμα προς αποφυγήν

Φώτιος Μ. Πέτσας

doi: [10.12681/makedonika.585](https://doi.org/10.12681/makedonika.585)

Copyright © 2014, Φώτιος Μ. Πέτσας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Πέτσας Φ. Μ. (1974). "Θραξ Ιππεύς", "Πρωτοβούλγαροι" και παράδειγμα προς αποφυγήν. *Μακεδονικά*, 14(1), 387-392. <https://doi.org/10.12681/makedonika.585>

ΣΥΜΜΕΙΚΤΑ

«ΘΡΑΞ ΠΙΠΕΥΣ», «ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΓΑΡΟΙ» ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΦΥΓΗΝ

Πρέπει να πούμε την Ιστορία σύντομα, άλλ' από την αρχή:

Τό 1872 ό Felix Kanitz ανακάλυψε ένα ανάγλυφο λαξευμένο πάνω σέ βράχο, κοντά στο χωριό Madara, στη βορειοανατολική Βουλγαρία. Ό άπότομος βράχος είναι 80 μ. ψηλός, τό ανάγλυφο είναι στά 23 μ. τοϋ ύψους, και έχει 2 μ. ύψος, 3 μ. πλάτος. Λείψανα μεγάλης επιγραφής σώζονται άριστερά, δεξιά και κάτω από τό ανάγλυφο. Καλύπτουν μία επιφάνεια περίπου 40 μ². Υπολογίζονται 1.000 περίπου γράμματα, αλλά μερικές δεκάδες μόνον διαβάζονται όπως-όπως. Τά άλλα είναι φθαρμένα. Τό ανάγλυφο παριστάνει ένα καβαλάρη πρós δεξιά, από πίσω του τρέχει ένα σκυλί και κάτω από τό άλογο εικονίζεται, μαζεμένο στά γόνατα, ένα λιοντάρι.

Ό πρώτος πού είδε τό ανάγλυφο από κάτω, ό F. Kanitz, πήρε τόν καβαλάρη για Όρακλη ή Όι-Γεώργη και την επιγραφή για λατινική.

Δώδεκα περίπου χρόνια άργότερα ό γνωστός Τσέχος Ιστορικός Κωνσταντίνος Jireček¹ διαπίστωσε, ότι ή επιγραφή είναι ελληνική και έρμήνευσε τό ανάγλυφο ως παράσταση «θρακός Ιππέως», όπως λέγονται μία κατηγορία όλόκληρη αναγλύφων στο Όρακικό κυρίως χώρο, και γενικότερα στο Βαλκανικό και άλλου.

Όλλά τό 1895, ένας άλλος Τσέχος, καθηγητής τών Μαθηματικών αυτός, στο Λύκειο της Βάρνας τότε, ό K. Škorpil, πέρασε τό μνημείο για «πρωτοβουλγαρικό» και, μαζί με άλλα, τό λάνσαρε μ' ένα πρόχειρο σχέδιο στην παγκόσμια επιστήμη ως βασικό για τή γνώση τών «πρωτοβουλγάρων» μνημείο, τό όποιο οί σύγχρονοι Βούλγαροι τό καλοδέχθηκαν με ένθουσιασμό, τό μελέτησαν έμβριθώς και τό δημοσίευσαν επανειλημμένως.

Ό Škorpil συμπληρώνοντας τά κενά της φθαρμένης επιγραφής κατά φαντασίαν διάβαζε και τό όνομα του Κρούμου (802-814) και δύο άλλων Βουλγάρων ήγεμόνων, αλλά και τή λέξη PINOKOPIHMEHOΣ, τάχα άντι του Ρινότμητος, όπως είναι γνωστός ό Βυζαντινός αυτοκράτωρ Όυστινιανός Β' (685-695 και 705-711). Ό θεωρία προχώρησε ως τό σημείο να θεωρηθί ό καβαλάρης του αναγλύφου παράσταση του Κρούμου. Ό φτωχή Ιστορία τών «πρωτοβουλγάρων» άποκοτούσε έτσι και ένα μνημείο ήρωικό! Με κάθε ευκαιρία ό «έθνικό μνημείο» παρουσιάστηκε σε ποικίλα δημοσιεύματα. Και άφου άρχισε ό κατήφορος τά έθνικά μνημεία του είδους πολλαπλασιάζονταν και εξογκώνονταν σαν χιονοστιβάδα. Τά έρείπια κοντά στο τουρκοχώρι της Βουλγαρίας Aboba ταυτίσθηκαν πρós τήν Pliska, τήν πρωτεύουσα τών «πρωτοβουλγάρων» κ.ο.κ.

«La theorie s'est conservée, elle est devenue traditionnelle, donc tabou, et les fouilles, qui on mène de temps à autre, pourront durer des dizaines d'années, ce qui n'est pas bien entendu un hasard», παρατηρεί ό Τσέχος καθηγητής D. Krandžalov στο περιοδικό της Βελγικής Όταιρείας Βυζαντινών Σπουδών².

1. «Archaeol.-Epigraphische Mittheilungen», τ. 10, Βιέννη 1886, σ. 196 κ.έ.

2. B. K r a n d ž a l o v, Les reliefs du Cavalier Thrace et la tradition problématique de

Τό 1924 όλόκληρη άποστολή 20 περίπου άρχαιολόγων, Βουλγάρων και άλλων, ένήργησε έρευνες στην περιοχή του χωριού Madara. Ή βουλγαρική κυβέρνηση έκοψε και κέρματα τών 5 και 10 λέβα με την εικόνα του καβαλάρη, του Κρούμου δΉθεν, και με τ' όνομά του. Άλλά τό άποτέλεσμα τών έρευνών του 1926, ώς πρός τό άνάγλωφο, τό δημοσίευσσε τό 1932 ο Ίδιος ο Ξkorpil και άπέριψε μόνος του τή θεωρία του, ότι τό άνάγλωφο παριστάνει τόν Κρούμο. Είπε πώς εικονίζεται ο «θεός τής Όδησσού», ο «Θράξ ίππεύς», δηλαδή μνημείο τής άρχαιότητος άσχετο με τούς «πρωτοβουλγάρους».

Γιά τή δυσανάγνωστη έπιγραφή όμως, ώς άποτέλεσμα τών νέων έρευνών, δόθηκε νέα άνάγνωσή της με έξ όνόματα Βουλγάρων ήγεμόνων. Άλλ' άμέσως έπειτα, τό 1935, ο Βούλγαρος καθηγητής V. Beşevliev δημοσίευσε νέα άνάγνωση τής έπιγραφής και άντι έξ Βουλγάρων ήγεμόνων διάβαζε μόνον τρία όνόματα, όσα και ο Ξkorpil δηλαδή, με τή διαφορά ότι αυτός άντι του Κρούμου (802-814 μ.Χ.) διάβαζε άλλου ήγεμόνος τό όνομα: Κρουμέσις (739-756 μ.Χ.).

Αυτά πριν από τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Τό 1949 ο Τσέχος καθηγητής D. Krandžalov έπεχείρησε παραλληλισμό τών τριών διαφορετικών άναγνώσεων τής έπιγραφής. «Les résultats furent décevants, car ils se contredisaient réciproquement d'une façon parfois peu civile»¹.

Γενικά, μεταξύ 1947 και 1950 ύπήρξε κάποια κριτική στάση άπέναντι τών θεωριών περί «πρωτοβουλγάρων» κ.λ.

Άλλά τό 1954 ο V. Beşevliev ήγήθη μιås νέας δεκαμελούς άποστολής ειδικών, πάλι γιά τή μελέτη τής περίφημης έπιγραφής. Οί δέκα ήταν «φίλοι και μαθηταί του Beşevliev». Οί έννέα προσπάθησαν νά στηρίξουν τή θεωρία του καθηγητού. Ό δέκατος όμως είχε διαφορετική γνώμη. Ήταν ο Stamen Mikhailov, ύποδιευθυντής του Έθνικού Μουσείου τής Σόφιας. Οί μελέτες τών έννέα δημοσιεύθηκαν. Ή δέκατη όχι. Και τότε ο Mikhailov άπευθύθηκε στον καθηγητή D. Krandžalov στην Τσεχοσλοβακία. Τού έγραψε τήν ιστορία: «Mes conclusions sont considérées comme hérétiques et je ne peux pas les défendre librement. Malheureusement, la hunnomanie est chez nous aussi forte qu' au temps de Filov... L'archéologue qui a une autre opinion sur les questions en discussion se fraie difficilement un chemin. Il est condamné à l' isolement. Je vous donne une example. J'ai écrit dernièrement un article «Sur la question des parallèles pour le Cavalier de Madara». Cet article devait être publié dans la revueil contenant les résultats des dernières recherches sur le relief de Madara. Mais parce que, dans cet article, je rejette l'origine bulgare du relief, le conseil scientifique de l' Institut, dont font partie des personnes acquises à la theorie de Filov et de Fehér, n'a pas accepté mon article. Ainsi, je me trouve maintenant dans une situation sans issue: pour Pliska, Preslav et Madara, je ne peux écrire que dans l' esprit dans lequel on écrivait sur ses questions avant le 9 Septembre 1944»².

Και ο Βούλγαρος ύποδιευθυντής του Μουσείου τής Σόφιας ζητεί από τόν καθηγητή του Πανεπιστημίου στην Τσεχοσλοβακία νά του δημοσιεύσει τήν άπαγορευμένη μελέτη σ' ένα τσέχικο περιοδικό: «C'est la seule voie qui me reste pour pouvoir publier cet article,

l'histoire protobulgare (άνακοίνωση στό V Διεθνές Συνέδριο Κλασικών Σπουδών, Βόννη, Σεπτ. 1969), «Βυζάντιον», τ. 39 (1969), σ. 137-151 και πίν. I-VI.

1. B. K r a n d ž a l o v, έ.ά., σ. 143.

2. «Βυζάντιον», έ.ά., σ. 144 κ.έ. Μου θυμίζει... Μαρινάτο, ο όποιος μου άπαγόρευσε τή δημοσίευση άπαντήσέωσ μου, πού τελικά τή δημοσίευσσε στα «Μακεδονικά», τ. 10 (1970), σ. 287 κ.έ.

c'est le seul chemin que l'on puisse suivre pour pouvoir s'opposer aux falsifications les plus récentes de l'archéologie bulgare»¹.

Ένα παράδειγμα του τρόπου, με τον οποίο διαβάζονται τὰ σωζόμενα μέρη τῆς ἐπιγραφῆς καὶ συμπληρώνονται τὰ ἐλλείποντα:

Ὁ Fehér σὲ τρία σημεῖα διάβαζε ΚΡΥΜ καὶ ἔννουσε Κροῦμος. Ὁ Beševliev σ' αὐτὰ τὰ τρία σημεῖα διαβάζει: СПАКТ, ГРЕКУС ἢ ΧΡΥСА. Ἐκεῖ ποὺ ἄλλοι διαβάζουν ΟΜΟΡΤΑΓ καὶ ἔννοουν τὸ δνομα τοῦ Βουλγάρου ἡγεμόνος Ὁμουρτάγ, ὁ Beševliev διαβάζει ΟΝΟΜΑ.

Εἰκ. 1. Ἐνάγλυφο καβαλάρη κνηγοῦ ἀπὸ τῆ Θεσσαλονίκη στὸ Μουσεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως (μῆκος 3,95 μ., ἐποχὴ Αὔγουστου;)

«Cela signifie que la lecture des noms de Kroum et des autres khans bulgares dans cette inscription peut être le fruit de l'imagination et je suis convaincu qu'elle l'est», παρατηρεῖ καὶ πάλι ὁ καθηγητῆς D. Krandžalov².

Δυὸ χιλιάδες περίπου ἀνάγλυφα «θρακὸς ἰππέως» ὑπάρχουν. Ἡ δυσανάγνωστη ἐπιγραφὴ δὲν ἔχει τὴ δύναμη ἀπ' ὅλα τὰ ὅμοια ἀνάγλυφα ν' ἀλλάξῃ τὸ χαρακτῆρα αὐτοῦ μόνον, τὸ ὅποιο πολλοὶ Βουλγαροὶ θέλουν νὰ τὸ θεωροῦν «πρωτοβουλγαρικόν». Δὲν προσάγουν κανένα ἄλλο βουλγάρικο ἢ σλαβικὸ παράδειγμα ἀνάλογο. Μόνο προσπάθησαν, περὶ τὸ 1924, νὰ δείξουν ὅτι τάχα αὐτὸ ξεχωρίζει ἀπὸ τὰ ἄλλα. Κι αὐτὴν ὁμῶς τὴ θεωρία τοῦ I. G. Kazarov τὴν πολέμησε ὁ St. Mikhailov σὲ ἄρθρο του, ποὺ δημοσιεύθηκε στὰ τσέχικα, στὸ περιοδικὸ Československá Etnografie, VI, 2, 1958, σ. 180-196.

Τὸ ἐπίμαχο ἀνάγλυφο δὲν εἶναι κατὰ τίποτε μοναδικό. Σὲ βράχο σκαλισμένα εἶναι κι ἄλλα ἀνάγλυφα «θρακὸς ἰππέως». Ἐπιγραφές, μεγάλες ἐπίσης, συνοδεύουν καὶ ἄλλα ἀνάγλυφα τῆς κατηγορίας. «Θρῆξ ἰππέυς», καὶ σ' ἄλλα ὅμοια ἀνάγλυφα, συνοδεύεται ἀπὸ σκυλί

1. «Βυζάντιον», ἔ.ά., σ. 145.

2. «Βυζάντιον», ἔ.ά., σ. 145 κ.έ.

Εικ. 2. Ἐπιτύμβια στήλη τοῦ Tib. Cl. Maximus, ἀπὸ τῆ Γραμμῆν τοῦ Ν. Δράμας

ἢ σκοτάνει κάποιο θήραμα, ὅπως τὸ λιοντάρι. Ὅδτε τὸ μέγεθος εἶναι ξεχωριστὸ χαρακτηριστικό. Τόσα περίπου εἶναι καὶ ἄλλα ἀνάγλυφα «θρακὸς ἰπέως», ἕνα μάλιστα, στὸ Μουσεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, προέρχεται ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ εἶναι 3 μ. στὸ μήκος (εἰκ. 1)¹.

Δὲν ἔχει τίποτε «πρωτοβουλγαρικό» λοιπὸν τὸ ἀνάγλυφο «θρακὸς ἰπέως» κοντὰ στὸ τουρκοχώρι Madaga τῆς Βουλγαρίας. Καὶ ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἑλληνική. Δὲν μένει παρὰ νὰ

Εἰκ. 3. Νόμισμα τοῦ βασιλέως τῶν Παιόνων Πατραῶν, τελευταῖο τέταρτο τοῦ 4ου αἰ. π.Χ.

ἐξετασθῆ ἀνεπιδέσσει γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ μέρος ἀπὸ τὰ μυστικά της. Καὶ αὐτῶν ἡ ρίζα θὰ εἶναι ἑλληνική. Ὅπως τοῦ «θρακὸς ἰπέως» τὸ πρότυπο εἶναι ὁ «ἦρω» τῶν Ἑλλήνων. Πότε παίρνει τὴ μορφή τοῦ Δεξιλέω καὶ πότε τοῦ Αἰ-Γεώργη καὶ τοῦ Αἰ-Δημήτρη. Ἄνάμεσα γεφυρώνουν τὸ κενὸ οἱ Μακεδόνες καβαλάρηδες, ὅπως ἡ ζωγραφιὰ στὸν «τάφο τῆς Νάουσας» (Kinch) καὶ τὰ ἀνάγλυφα στῆ ζωοφόρο καὶ στὸ ἀέτωμα τοῦ Μεγάλου Τάφου στὰ Λευκάδια (Φ. Πέτσα, Ὁ Τάφος τῶν Λευκαδίων, Ἀθῆναι 1966, σ. 163 κ.έ. καὶ 170 κ.έ.) ἢ οἱ διάσπαρτοι στὴν Ἀσία καὶ στὴν Αἴγυπτο Μεγαλέξανδροι, οἱ Διάδοχοι καὶ οἱ ἰπέες τους (π.χ. σαρκοφάγος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀνάγλυφο ἰπέως στὸν τάφο τοῦ Ἀλκέτα, νομίσματα κ.λ.).

Ἄρκετὰ εἶναι τὰ πραγματικὰ προβλήματα τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Ἀρχαιολογίας. Δὲν χρειάζονται τεχνητὲς ἐμπλοκές. Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα βγαίνει ἀπὸ τὴν περιπέτεια τῶν τε-

1. G. M e n d e l, Catalogue des sculptures grecques, romaines et byzantines, Musées Impériaux Ottomans, II, Constantinople 1914, σ. 172 κ.έ., ἀρ. 492.

χνητῶν μεταμφιέσεων τοῦ καβαλάρη στοῦ χωριῶ *Madara*. Πρέπει νὰ τὸν ἀφήσουμε ἡσυχὸ καί, ἂν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ποῦμε τίποτε ἀκριβέστερο, ἄς μείνῃ ἀπλῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς «Θρᾶξ ἱππέως»¹.

ΦΩΤΙΟΣ Μ. ΠΕΤΣΑΣ

ΜΙΑ ΣΛΑΒΙΚΗ ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ

Ἔνα ἀπὸ τὰ «καυτὰ» θέματα τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας τῆς Βαλκανικῆς εἶναι τὸ σχετικὸ μὲ τὸν ἐποικισμὸ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοὺς Σλάβους. Πολλὰ ἔχουν γραφῆ γύρω ἀπὸ τὸ ἂν, πότε καὶ σὲ ποῖο βαθμὸ «εὐθλαβώθη» ἡ Ἑλλάς καὶ τί λογῆς σλαβικὰ φύλα κατέβηκαν μέχρι τὸ Αἰγαῖο. Κεντρικὴ θέση στὴν ἐπιχειρηματολογία, στὴν ὁποία δὲν ἐπρυτάνευσε πάντοτε ἡ ἀσθηρὴ ἐπιστημονικὴ πρόθεση, κατέχει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Fallmerayer τὸ

1. Ἰδὲ κυρίως E. Will, *Le relief culturel grecoromain*, Paris 1965, εἰδικότερα γιὰ τὸ ἀνάγλυφο ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, σ. 62 κ.ἑ. Στὴν πλούσια βιβλιογραφία τοῦ E. Will ἔχουν προστεθῆ νεώτερα δημοσιεύματα. — Ἐίχε γραφῆ τὸ σημείωμα αὐτὸ ἀπὸ καιρὸ καὶ τώρα μόλις βλέπω τὸ ἄρθρο τοῦ *Georgi Mihailov* στὰ *Mélanges helléniques offerts à Georges Daux*, Paris 1974, σ. 279-287. Εἶναι γραμμὸ μὲ ἀφορμὴ τῆ δημοσίευση ἀπὸ τὸν M. Spiedel τῆς ἐπιτύμβιας στήλης τοῦ βετεράνου Τιβερίου Κλαυδίου Μαξιμίου, τοῦ «*caprot Decabali*». Ἡ στήλη βρέθηκε τυχαῖα τὸ 1965 στὴ Γραμμὴν, βορειοδυτικὰ τῶν Φιλίππων (εἰκ. 2), δημοσιεύθηκε στὸ «*Journal of Roman Studies*», τ. 60 (1970), σ. 142-153, καὶ προκάλεσε ζωηρὸ ἐνδιαφέρον καὶ συζήτηση. Στὴ βιβλιογραφία ὅπου παραπέμει ὁ G. Mihailov πρόσθεσε καὶ τὸ ἄρθρο τοῦ ἀειμνήστου G. Becatti στὴν *Enciclopedia dell'Arte Antica*, Suppl. 1970 (1973), λ. *Trophaeum Traiani*. Ὁ,τι ἐνδιαφέρει ἐδῶ εἶναι ἡ παρατηρήσις τοῦ G. Mihailov, ἑ.ἄ., σ. 282, ὁ ὁποῖος πολὺ σωστὰ προσάγει παραδείγματα τῆς περιοχῆς Φιλίππων-Ἀβδήρων-Φιλίππουπόλεως, ὅμοια πρὸς τὴν παράσταση τοῦ ἱππέως στὴ στήλη τοῦ T. Κλαυδίου Μαξιμίου καὶ συμπεραίνει:

«On veut voir l'origine de l'iconographie du Cavalier Thrace dans les monuments du genre du relief tombal de Dexiléos à Athènes. Il n'y a pas de doute que le type est venue du dehors, sans doute emprunté à l'art grec. On pourrait même admettre que le group des cavaliers tuant un ennemis, dont le représentant le plus remarquable est le monument de Dexiléos, en aurait été le modele. Par les monnaies du roi péonien Patraus, du dernier tiers du IVe s., on voit comment ce sujet se répandait (fig. 9)». Πολὺ σωστά! Τὸ νόμισμα τοῦ Πατραοῦ ἐδῶ, εἰκ. 3.

Προηγούμενος καὶ ὁ Ρουμάνος καθηγητῆς D. M. Pirpidi («*Acta Antiqua*», τ. X (1962), σ. 219 κ.ἑ.) συμφώνησε ἐπίσης μὲ τὴ γνώμη τοῦ E. Will (ἑ.ἄ., σ. 79) ὅτι ὁ εἰκονογραφικὸς τύπος τοῦ «θρακῆς ἱππέως» προέρχεται ἀπὸ μακρὰ σειρὰ ἐπιτυμβίων παραστάσεων τῶν Ἑλλήνων. Πρβλ. γιὰ τὶς ἀναθηματικὰ πλάκες μὲ παραστάσεις «θρακῆς ἱππέως θηρεύοντος», ρωμαϊκῶν χρόνων, στὴ Βουλγαρία (βουλγαρικὰ μὲ γαλλικὴ περίληψη), *Archeologia*, Sofia 1970, 2, σ. 19-32.

Ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου», βλέπω τὸ βιβλίον τοῦ R. F. Hoddinkott, *Bulgaria in Antiquity*, London 1975, ὅπου γίνεται συχνὰ ἀναφορὰ σὲ παραστάσεις «θρακῆς ἱππέως», σ. 32 (γενοικία), 51 (Ὀδησσός), 112 (Ratiaria), 116 (Montana), 139 (Durostorum), 174 (Θρᾶξ ἱππέως-Ἅγιος Γεώργιος), 182-183 (Pautalia), 185-186 (ἑλληνικὸς χαρακτήρας τῆς περιοχῆς τῆς λατρείας του στοῦ Στρυμόνα καὶ στοῦ Νέστο) κ.ἄ.